

ТИ СИ ПОДЛОЖЕН НА ИЗПИТАНИЕ

Дейвид Уилкерсън

17 Декември 1990

Бъди сигурен, че ако се опитваш да ходиш праведно пред Господ, ти си подложен на изпитание! Всъщност, колкото по-дълбоко ходиш в Христос, толкова по-силно ще бъде изпитанието ти. Библията казва ясно: „Народът, който познава своя Бог, ще се укрепи и ще действа... А когато паднат, ще получат малко помощ... И някои от разумните ще паднат, за да бъдат изпитани и очистени, и избелени до последното време - защото има още до определеното време.” (Данаил 11:32-35)

Време на изпитание идва върху „разумните”. Кои точно са онези, които ще бъдат изпитани? Те са праведните, онези, които работят за Господ, които ходят с Бог и имат мъдростта на Христос.

В този момент може би се питаш: „Защо аз съм изпитван? Защо ми се случва всичко това?”

Помниш ли дните в училище? Когато се даваха контролни, това показваше колко от преподаваното всъщност си научил. Но Павел говори за различно училище, за такова, в което „учим Христос” и сме „научени в Него, както е истината в Исус” (Ефесяни 4:20-21). Ако принадлежиш на Исус, ти си в Неговото училище. Може да си мислиш, че си го завършил, но не си, докато не преминеш в слава.

Когато ходех на училище, аз мразех изненадващите контролни. Но Бог ни е казал да бъдем готови за изпитания по всяко време, и че тези изпитания ще продължат до завръщането на Исус. Всички, които обичат Господ, ще преминат през огнени изпитания и ще бъдат очистени от всичко, което не отговаря на Христовия образ, като подготовка за предстоящата сватба на Агнето.

Давид често говореше за това, че е подлаган на изпитания: „И зная, Боже мой, че Ти изпитваш сърцето и благоволяваш в искреността” (1 Летописи 29:17). „Ти си изпитал сърцето ми, посетил си ме през нощта, изпитал си ме и не си намерил нищо. Мисълта ми не надхвърля устата ми.” (Псалм 17:3)

Светии, не мога да изброя всичките начини, с които Бог изпитва децата Си, но има 3 изпитания, които са еднакви за всички нас и аз искам да насоча вниманието ви върху тях:

1. Ние сме изпитвани както чрез нашите собствени мъка и страдания, така и чрез мъката и страданията на други праведни християни.

Едно от най-трудните неща за християните са страданията на праведния.

До идването на Христос, евреите свързваха просперитета и доброто здраве с благочестието. Те вярваха, че ако си богат, благословен или в добро здраве, Бог е с теб. Поради това учениците на Исус трудно разбраха твърдението Му: „По-лесно е камила да мине през иглени уши, отколкото богат да влезе в Божието царство” (Матей 19:24). Учениците попитаха: „Тогавя кой може да се спаси?”

Дори днес съществува погрешна доктрина, която казва, че онези, които са в завет с Бог никога няма да страдат. Просто Го призиви, казва тази доктрина, и твоя Бог на завета ще дотича и веднага ще разреши всичките ти проблеми. Но, възлюбени, това не е Евангелието!

Героите на вяра изброени в Евреи 11 глава до един ходеха в завет с Бог, а преживяха убиване с камъни, мъчения и жестока смърт (стихове 37-38). Други „бяха подлагани на изпитания от подигравки и бичувания” (стих 36). Павел, който ходеше близо до Бог, претърпя корабкрушение, беше бит с камъни, бичуван, захвърлен мъртъв. Беше обиран, хвърлян в затвора, преследван и преживя загубата на всичко. Защо? Всичко това бяха изпитания, очиствания, доказателства за вярата му.

Петър каза: „Возлюбени, не се чудете на огненото изпитание, което идва върху вас, за да ви изпита, като че ви се случва нещо чудно, а се радвайте, доколкото сте участници в страданията на Христос, за да се радвате и ликувате и когато се яви Неговата слава.” (1 Петрово 4:12-13)

„Макар и за малко време да поскърбите сега, ако е потребно, в различни изкушения, така че изпитването на вашата вяра – по-скъпоценна от златото, което е преходно, но пак се изпитва чрез огън – да излезе за хвала и почит, и слава, когато се яви Исус Христос.” (1 Петрово 1:6-7)

Едно от най-опасните неща, които родител може да направи, е да съчувства и утешава дете, което е под наказание, преди то да е научило урока си. Това може да унищожи детето. Ако пръчката е пощадена, а урока не е научен, се поражда бунт.

Исус е нашия родител, и докато си в процес на възпитание, можеш да викаш към Него колкото си пожелаеш, но Той няма да се трогне, докато не научиш онова, което иска да те научи. Той няма да махне тоягата, докато не се предадеш.

Но през цялото време, в което си изпитван и възпитаван, ти се намираш под Божията протекция. Библията казва, че тези, които са изпитвани чрез много трудности и изкушения „с Божията сила са пазени чрез вяра за спасение” (1 Петрово 1:5). Може да призоваваш Бог, считайки че си в опасност, но Той знае, че не си. Той само те чака да си научиш урока.

Когато Исус позволява страдания и изпитания в живота ни, Той предлага едно нещо. Същото, което предложи на Авраам, когато му каза да пожертва възлюбения си син Исаак.

Бог позволи на Авраам да заведе Исаак на планината и да вдигне нож срещу него. Едва тогава Господ каза: „Не!“ Какво целеше Бог? Просто това: „Аврааме, аз повече ли означавам за теб от обекта на дълбоката ти земна любов?“ Авраам беше готов да остави всичко, което му беше близко и скъпо на сърцето - единствения си син, обекта на Божието обещание към него - и да постави бъдещето си в ръцете на Бог. Той даде всичко на Господ.

Бог използва страданията ни, за да разкрие какво има в сърцата ни.

Точно в този момент може да преживяваш бедност или безработица. Други може да са дълбоко изпитвани чрез болест. Но какъвто и да е случая, Бог може да използва тези изпитания и страдания, за да разкрие дух на мърморене и оплакване в нас.

Бог мрази мърморенето и оплакването. Всъщност, Той позволи на Израел да преживее всевъзможни трудности в продължение на 40 години, понеже хората се бяха превърнали в мърморковци. Трудностите им водеха началото си от техния език. Днес Бог ни предупреждава: „И не роптайте, както роптаеха някои от тях и погинаха от изстребителя.“ (1 Коринтяни 10:10-11)

Мърморенето започва в мислите ни – мисли на недоволство за това, че Господ не се отнася добре с теб, че Божиите хора не те разбират. Това обикновено започва с неуважението към служителите, тези, които са призовани от Бог и помазани от Святия Дух.

Мърморковците никога не са доволни. Ако правиш онова, което си мислят, че трябва да правиш, те предявяват една дузина други изисквания. Списъкът им е безкраен, понеже духът им е извън контрол, не е под управляващата власт на Святия Дух. Библията казва за тях „Тези са роптатели, които се оплакват от съдбата и ходят по страстите си.“ (Юда 16)

Израилтяните се оплакваха, защото нямаша вода, така че Бог им даде вода от скалата. Оплакваха се, че нямат хляб – Бог им даде хляб от земята. След това се оплакваха, че нямат месо и Бог им даде месо от небето.

Бог им даде всичко това, и Библията казва, че народа го желаше. Оплакаха се и за това, че го бяха получили. Има християни днес, които се оплакват за онова, което Бог им дава в отговор на молитвите им.

Можем да бъдем изпитвани също така чрез страданията на праведните, свети Божии слуги. Това изпитание е вероятно най-трудното за разбиране.

Познавам млада мисионерска двойка, която си даде живота, за да служи в най-бедните квартали на Хонг Конг. Днес скъпоценната съпруга е в Америка, на легло, боледуваща от рядко, хронично заболяване. Всички, които познават тази двойка, се питат: „Как е възможно това?“

Ние четем в Библията, че „Много са неволите на праведния, но от всички тях ГОСПОД го избавя” (Псалм 34:19). Въпреки това виждаме много посветени християни да умират пред очите ни. Някои от тях страдат от агонизиращи болки.

Все пак, аз съм убеден, че ние не разбираме чудесното освобождение, което Господ има за нас. Неговите пътища са далеч над нашите.

Преди няколко години, една двойка която познавах, изгуби 6 годишния си син от мозъчен тумор. Те се бяха молили и молили за изцерението му. Господ ми каза да им кажа: „Синът ви е бил напълно изцерен. Той има чисто ново тяло. Господ го обича и го взе от вас, но Той ще ви го даде един ден отново. Помолете Бог да ви даде сила дотогава. Исус се грижи за него сега, и детето ви е напълно изцерено.” Те ме разбраха едва след 10 години.

Бил съм около страдащи християни в болниците, които имаха повече вяра и надежда от всички християни около тях, които се молеха за изцерение. А страдащите обикновено накрая се молеха за другите.

Когато имаш този вид надежда в себе си, ти не живееш за този свят – живееш за вечността. Онези, които страдаха и умряха във вяра, приеха последното си изцерение. Това беше Христос за тях. Петър каза, че те са „участници в страданията на Христос, за да се радват и ликуват и когато се яви Неговата слава” (1 Петрово 4:13). Вярата им демонстрирана на земята ще донесе голяма слава на Бог.

Бог иска да посади нещо в сърцата ни чрез всичките ни изпитания и трудности. Той иска да сме в състояние да кажем: „Господи Исусе, Ти си моя защитник и аз вярвам, че Ти управляваш събитията в моя живот. И ако нещо ми се случи, това е защото Ти си съборил стената и си имал причина да го направиш.

Ако ходя в праведност и имам радостта Ти в сърцето си, тогава живота ми и смъртта ми ще ти донесат слава. Може да имаш някаква подготвена слава, някаква вечна цел, която ограничения ми ум не разбира. Така или иначе, аз ще кажа: „Исусе, жив или мъртъв, аз съм Твой!”

2. Ние сме изпитвани чрез забавения отговор на молитвите ни.

Повечето от нас се молят като Давид: „В деня, когато Те призовавам, бързо ми отговори” (Псалм 102:2). „Понеже съм в беда - послушай ме бързо!” (Псалм 69:17) Еврейската дума за „бързо” означава: „на момента, побързай, в момента, в който ти се обадя, го направи!” Давид казваше: „Господи, вярвам Ти, но моля те – побързай!”

Възлюбени, Бог не бърза. Той не подскача при заповедите ни. Всъщност, понякога може да се чудите дали Той някога ще ви отговори. Може да викате или да плачете, да постите, да се надявате, но дните си отминават, седмиците, месеците, дори годините, а вие не получавате ни най-малко доказателство, че Бог ви чува.

Първо питате себе си: нещо трябва да блокира молитвите ми, някакъв таен грях. Може би се моля неправилно. Или вероятно вярата ми е твърде слаба. „Господи, какво трябва да направя, за да получа отговор на тази молитва? Ти обеща в Словото Си и аз се молих с вяра. Колко сълзи трябва да пролея?“

Защо Бог бави отговора на искрени молитви? Със сигурност не е понеже Му липсва сила. Той буквално може да мигне с око или пък да си помисли нещо и работата ще бъде свършена. И Той има огромното желание, дори повече, отколкото ние самите, да ни отговори на молитвата.

Отговорът се намира в този стих: „Каза им и една притча за това, че трябва винаги да се молят и да не се уморяват.“ (Лука 18:1)

Гръцката дума за „уморяват“ означава „отпускат, отслабват или отегчават във вяра, предават се от битката, вече не чакат изпълнението“. Галатяни 6:9 казва: „Нека не ни дотяга да вършим добро, защото, ако не се уморяваме, своевременно ще пожънем.“

Господ търси молещи се хора, които няма да се отпуснат или отегчат да ходят при Него. Тези хора ще чакат и няма да се предадат, докато работата не е свършена. Той ще ги види, очакващи Го да им отговори.

Мислех си, че имам непоклатима вяра, че напълно вярвам на Господ. След това някои от най-важните ми молитви оставаха без отговор за много дълъг период от време, а някои все още са без отговор. Казвах на Господ: „Само ако отговориш на молитвите ми, това би изградило моята вяра. Мога да отида до светилището и да се похваля за верността Ти, както направи Давид. Помисли само колко много ще бъдат окуражени другите!“

Но Господ ми казваше: „Аз не изграждам вярата ти чрез отговори, а чрез забавания!“

Всеки може да вярва, когато е залят от отговорите на молитвите си, но кой ще вярва след 1 или 2 години? С течение на времето ние изоставяме молитвите си с вярата, че Той ще отговори, и започваме да правим нещо друго. Казваме на Бог: „Ще Ти бъда верен. Но не очаквай повече да вярвам, че ще ми отговориш на молитвите.“

Скъпи светии, Бог иска да бъде сигурен, че няма да се отпуснете в молитвеното си бдение. Той иска сърцето ви да е настойчиво, без значение колко се бави отговора Му. Исус ни каза притча, за да докаже, че очаква от нас да решим да не се предаваме. Това е притчата за бедната вдовица, която ходеше при съдията и изискваше справедливост. (Лука 18:2-8)

Съдията накрая ѝ даде каквото тя искаше, само защото не искаше да ѝ слуша постоянните молби: „Пак, понеже тази вдовица ми досажда, ще ѝ отдам правото, да не би да ме измори“ (стих 5). Исус добави към тази притча: „А Бог няма ли да отдаде правото на Своите избрани, които викат към Него ден и нощ, и ще се бави ли спрямо тях? Казвам ви, че ще им отдаде правото скоро.“ (стихове 7-8)

Ще кажеш: „Но Исус казва някакъв парадокс в този пасаж. Първо казва, че Бог „ще се бави спрямо нас“, а след това казва, че „ще ни отдаде правото скоро“.

Повечето от нас разбираме съвсем погрешно този пасаж. Вижте, Исус не говори за дълго забавяне, съвсем не! Той казва, че Бог иска да ни отговори бързо, но Бог очаква нещо. Той „бави“ нещо, което изисква търпение от Негова страна. Той казва: „Ще забавя малко това нещо, за да видя какво има в сърцето ти, ще се забавя, докато не си готов да се хванеш за отговора както трябва.“

Като погледна назад във времето, към някои от нещата, за които съм се молил дълго време, виждам как Господ казва: „Държа отговора срещу теб като огледало. И чрез това ще ти покажа какво има дълбоко в сърцето ти.

Виждал съм съмнение... страх... неверие... неща, които са ме карали да се хвърля в нозете на Исус и да извикам: „О, Господи, вече не ме интересува отговора, а само това да изкарам този дух от мен! Не искам да се съмнявам в Теб, да се моля и плача за отговор, а все още да имам семена от неверие в сърцето си!“

Истина е – най-трудната част от вярата е последния половин час. Когато изглежда, че Бог няма да отговори, ние се предаваме, оставяме всичко назад и се отправяме в друга посока. И като правим това, ние си мислим, че се предаваме на Божието провидение, зависим от волята Му. Казваме: „Господи, направи онова, което считаш за най-добро“ или „е, Господи, може пък в края на краищата да не желаеш да отговориш.“

Не! Не това се опитваше да направи Бог! Когато се молиш за онова, което очевидно е Божията воля – спасение на семейството си, например – имаш цялото право да продължиш и никога да не се откажеш, докато Исус не отговори. Имаш всички причини да не слушаш дявола, а да помолиш Бог да посади вярата на Исус Христос в теб и да не се отпуснеш, докато не видиш отговора.

Но вместо това ти се олюля, не премина теста. Ако не беше отслабнал, щеше да си по-решен от всякога да видиш отговора.

Вижте, Господ вижда отслабващите ни сърца през цялото време. Библията ни дава картина на това смиряващо преживяване в 4 Царе 2:6-7.

Самария беше под обсадата на Ванадад и огромната му сирийска армия. Градът умираше от глад, понеже никъде нямаше годна за ядене храна. Магарешка глава се продаваше за 80 сребърника, порция птичи изпражнения за 5.

Но пророк Илия беше пророкувал на царя на Самария, че Бог ще освободи народа по свръхестествен начин. Той каза да задържат – да чакат, да се молят, да се покаят и да вярват на Бог, без значение колко лоши ставаха нещата.

Когато царя се качи на стените на града, той трябваше да си е помислил: „Колко още трябва да продължава това? Не можем да издържим още дълго. Ако Бог не отговори скоро, ще излезем с бялото знаме и ще се предадем.“

След това една жена видя царя и извика: „Вчера съседката ми и аз сварихме и изядохме моето бебе. Съгласихме се днес да изядем нейното, но тя скри детето си. Царю, не е честно, накарай я и тя да даде детето си!“

Това беше. Царя раздра вретещето си и се разкрещя разярен: „Илия, ще ти отрежа главата! Накара ни да повярваме, че Бог ще ти отговори на молитвата. Каза ни, че ще се случи чудо, но вече е твърде късно.“

Когато царя намери Илия да се моли сред старейшините, той изкрещя: „За какво още да се надявам на ГОСПОДА?“ (4 Царе 6:33). С други думи: „Твърде късно е, крайния срок премина, а Бог не спази думата Си. Молитвата няма да помогне. Време е да вземем нещата в свои ръце.“

Докато царя залиташе – спираше да вярва, отговорът беше почти пред вратата. Илия му каза: „Утре по това време при портата на Самария една мяра пшенично брашно ще се продава за един сикъл и две мери ечемик за един сикъл.“ (4 Царе 7:1)

Жалко, че царя не изчака още 24 часа, преди да провали всичко. Това, което той не знаеше, е че Бог вече беше направил чудо.

Чудотворно жужене изпълни въздуха в самарийския лагер – звукът на огромна армия от колесници, трополяща срещу тях. Паника помете сирийците, те хвърлиха всичко и се разбягаха, за да спасят живота си.

Самаряните внесоха в града припасите от сирийска храна. Зеленчуци, брашно и ечемик се изляха през градските порти. Гледайки това, царя трябваше да е почервенял, като си спомни как твърдеше, че „Бог не спази думата Си!“

Възлюбени, това ми се е случвало поне една дузина пъти. Предавал съм се и съм казвал: „Е, това може да не е била Божията воля. Ситуацията е невъзможна.“ А понякога отговора идваше един час след моите думи.

Точно това може да ти се случва и на теб сега. Предал си се и повече не настояваш. Но Бог вече работи и отговора Му ще пристигне всеки момент.

3. Ние сме изпитвани чрез провалите си.

Нямам предвид, че тези християни, които се връщат назад към греховете на света са изпитвани. Не, тези вярващи претърпяват корабкрушение на тяхната вяра.

Но Петър предупреди: "пазете се, да не би да се завлечете от заблудението на беззаконните и да отпаднете от утвърдението си" (2 Пет. 3:17). Петър предупреждава тези вярващи, които израстват в святост и следват Господ.

Някои от вас може би са падали, въпреки всичкия прогрес, който са имали в Господ. Ако ви попитам кое причини провала, може би ще ми отговорите: "Брат Дейв, беше момент на ярост. Бях предизвикан от семейството си и пропилях всичко. Направо не разбирам. Мислех си, че ставам по-сладък, че заприличвам повече на Исус. Но някой натисна неправилния бутон и всичко се провали."

Ако има вкоренен гняв в теб, Бог ще превърне дома ти в опитно поле. Ще бъдеш провокиран отново и отново, докато скрития ти гняв не бъде изобличен и изкоренен от Святия Дух. Може би ще кажеш: "Аз съм просто човек. Колко още трябва да понеса?" Няма значение, че си бил предизвикан или пък че си бил прав. Предизвикването просто доказва, че се нуждаеш от освобождение.

Словото казва: "Всякакво огорчение, ярост, гняв, вик и хула, заедно с всяка злоба (яд) да се махне от вас" (Ефесяни 4:31). Бог ще продължи да те изпитва, докато не кажеш: "Имам дух в себе си, който трябва да си върви." Няма да видиш растеж в Христос, нито мир в къщи или на работа, докато не кажеш: "Прав си, Господи, изкарай този дух от мен!"

Ако си изпитван в тази област или в която и да е друга област, може би си мислиш: "Толкова недостоеен се чувствам. Колко ли много територия загубих? Дали Господ все още ме обича?"

Скъпи християнино, ако наистина си се покаял, не си загубил абсолютно никаква територия. Бог те обгръща с грижовните си ръце и казва: "Аз позволих това да ти се случи, за да видиш какво има в сърцето ти. Но ти напредваш. Каза, че искаш да ходиш с Мен и аз те уча. Знам какво има в теб и ще позволявам да те предизвикват, докато не се отървеш от всичко това."

Подложен ли си на изпитание? Ако е така, просто се помоли: "Господи, сложил си пръст в някои области на моя живот. Изкорени ги от сърцето ми. Окуражи ме, за да не се върна назад, а да продължа напред, към Теб!"

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1990 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[You Are Being Tested](#) / [Ти си подложен на изпитание](#)